

Dr. M. J. F. Schutte

23 FEBRUARI 1870 — 1900 — 1950

Nu ik mij neerzet om, op verzoek van de Redactie, enige woorden te schrijven bij het portret van mijn oude studiegenoot dat ter gelegenheid zowel van zijn 80e verjaardag als van zijn 50-jarig jubileum als tandarts in het Tijdschrift voor Tandheelkunde zal verschijnen, bekruipt mij toch wel een zeer zonderling gevoel.

Want als ik denk aan zijn persoon, aan zijn uiterlijke verschijning dan vind ik het heel gewoon dat hij, wat zijn tandheelkundig jubileum betreft, eigenlijk nog jonger is dan ik, maar wanneer mij verteld wordt dat hij tegelijk zijn 80e verjaardag zal vieren, dan voel ik mij toch wel een jong broekje bij hem vergeleken.

Zo'n beetje eenzelfde gevoel als toen hij in 't midden der negentiger jaren der vorige eeuw (!) voor 't eerst in het tandheelkundig instituut aan de Wittevrouwenstraat te Utrecht verscheen. Niet alleen door zijn imponerende gestalte, maar vooral door zijn medische vooropleiding. Want vóór hij overging tot de speciaal tandheelkundige studie had hij reeds aan de Amsterdamse Universiteit geneeskunde gestudeerd en zijn doctoraal examen daar met goed gevolg afgelegd.

't Zou niet zo'n groot wonder geweest zijn, wanneer hij zich tegenover ons, die na een eindexamen H.B.S. slechts een vrij simpel theoretisch-tandheelkundig examen hadden afgelegd, een zekere meerderheidshouding had gegeven. Doch dat lag hem helemaal niet, hij was tandheelkundig student zoals wij en werkte minstens even hard als wij om zoveel mogelijk te profiteren van de wijze lessen van Dr. Dentz en diens bekwame assistenten.

Op 4 Juli 1900 promoveerde Schutte te Amsterdam op een proefschrift getiteld „Pathologie en therapie der fracturen van onder- en bovenkaak”, hetwelk, zoals begrijpelijk, een aantal stellingen bevatte met betrekking tot de tandheelkunde.

De 11e stelling luidde: „Het is beter, na cauterisatie der pulpa met Ac. arsenicos. de kroonpulpa van praemolaren en molaren weg te boren en deze ruimte met enige antiseptisch werkende massa op te vullen, dan te trachten ook de wortelkanalen ledig te maken”.

Het was in die tijd een uitspraak, die dwars inging tegen de vrijwel algemeen gehuldigde opvattingen omtrent pulpa-behandeling. En nog jarenlang werden de „amputatoren” door de „exstirpatoren” als niet veel meer dan gemakzuchtige knoeiers beschouwd.

Achttien jaren later (1918) kwam Schutte op deze 11e stelling terug in een artikel in het T. v. T., waarvan de strekking was de door hem toegepaste amputatie-methode aan te bevelen.

Dat collega J. Sanders Ezn. („een der hardnekkigste bestrijders der amputatie-methode”, zoals Schutte hem noemde) niet naliet op dit artikel van repliek te dienen behoeft, voor die hem kennen, geen betoog.

’t Is een bijzonder genoeg nu, na meer dan 30 jaren, dergelijke stukken nog eens te herlezen, waarbij men onwillekeurig bij zichzelf opmerkt, dat, vooral onder invloed van de publicaties der zgn. Zwitserse school, het wel schijnt alsof de vroeger zo scherpe strijdbijl nu begraven is.

Doch niet in de eerste plaats als publicist heeft Schutte zich verdienstelijk gemaakt, ook niet zo zeer in het verenigingsleven al was ook daar zijn actieve belangstelling groot en was hij jarenlang voorzitter van de Afdeling Noord-Holland van de Maatschappij.

Het was vooral het Tijdschrift voor Tandheelkunde dat zijn steun en sympathie mocht genieten.

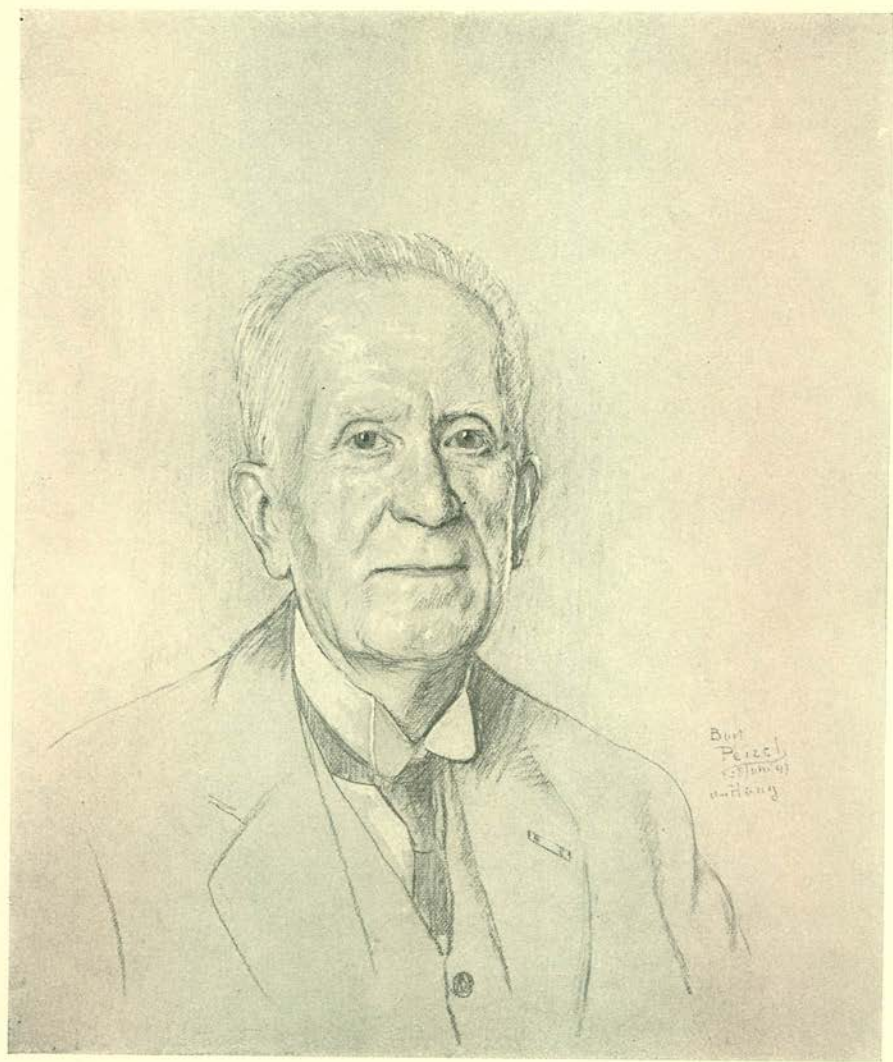
Toen het Tijdschrift zich nog in handen van het oude „Gezelschap” bevond was hij, als redacteur, een flinke maar stille kracht. Geen wonder dat bij de oprichting van de „Vereeniging T. v. T.” Schutte tot voorzitter werd gekozen, een functie die hij onafgebroken tot 1947 heeft bekleed. De prettige en gemoedelijke wijze waarop hij die taak vervulde heeft er in niet geringe mate toe bijgedragen de goede sfeer en stemming welke de vergaderingen kenmerkten, te bewaren. Het Ere-voorzitterschap van de Vereniging T. v. T. dat hem toen in 1947 met algemene stemmen werd verleend, was dan ook ten volle verdiend.

Ik ben ervan overtuigd namens velen te spreken, wanneer ik op deze plaats de krasse jubilaris met de zo bijzondere gedenkdag op 23 Februari a.s., de hartelijke gelukwensen doe toekomen.

Den Haag.

v. HASSELT

Redactie en Algemeen Bestuur van T. v. T. sluiten zich gaarne en van ganser harte bij deze goede wensen aan.

Dr. C. H. WITTHAUS